

hogy még egyszer meggondoljak mindent, mert a szavai megerősítették a lelkiismeretemet. Ha biztos leszek magam felől, vissza fogok jönni. Addig Mária ne tudjon semmit.

Lehajtottam a fejem.

Maga fölállt, kedves Benigna nővér, felém lépett és barátságosan kezet nyújtott.

— Örülök, hogy találkoztunk. Ön becsületes ember.

Pár pillanatig mozdulatlanul álltam, aztán, mikor észrevettem, hogy indulni készül, lehajoltam és megcsókoltam a kezét.

Még egyszer biccentett fejével és elment.

Roskadozó léptekkel, lüktető halántékkal mentem haza a csipős tavaszi szélben a csendes budai utcákon keresztül.

S most itt ülök és írom ezt a levelet. Meg kell nekem mindent bocsátania, kedves jó Benigna nővér. Azt is, hogy Máriát nem szeretem eléggé és azt is, hogy ezt csak akkor tudtam meg, amikor Magával először és egyúttal utoljára találkoznom adatott.

A Maga nagy-nagy fehérségéről lepereg az én megfagyott érzésem porszeme, hogy a lábai előtt heverjen bizonyágképen arra, hogy jót tett velünk, amikor szigorú volt hozzám és jót tett velünk, amikor megengedte, hogy egy soha vissza nem térő nagycsütörtökön a szemébe nézzek.

Szőke Sándor.

KI SIR?

*Te is vagy úgy néha,
gonosz nappalok, zord virrasztás után,
amikor semmire sikerült
és nem is bízol abban, hogy sikerülhetne,
hogy azt gondold: Duna, vagy akármí,
csak vége legyen már!
És akkor sírást hallasz,
nehéz, fájó zokogást.
És keresed itt is, ott is, mindenütt: ki sir?
de látni nem látod, csak hallod
egyre jobban, közelebről,
s már rémlik: gyerekstrás,
már ismered is régről
és fáj, fáj, mondhatatlanul.
És jönsejlik egy nagy, nehéz kapu,
előtte kisgyerek, senkise hallja.
— Ó, süket világ! — s odamégy, beereszted,
ketten vagytok már, csak a sírás egy, —
és sírsz, sírsz, omlón, boldogtalanul,
míg az álom rád nem borul
és be nem temet feledéssel...*

Majthényi György.